

גיליון חדוזהתא דאורייתא

חידות ופרפראות בענייני הפרשה | מאמרי הגות ומחשבה בענייני הזמן והשעה

יו"ט ראש השנה תשפ"ז

גיליון מורחב עם פנינים יקרים לכבוד החג

ב"ה, גליון מס' 125

ראש השנה

הימים נושקים לקראת השנה החדשה הבאה עלינו ואין איתנו יודע עד מה. הרי יום הדין בפתחו בו יידונו כל יצורי עולם מי לחיים ומי למוות חלילה, מי ברעב ומי בצמא מי ברעש ומי במגיפה.

והשאלה מתבקשת מאליה, איך יתכן? בדיוק ביום גדול ונורא כזה של יום הדין נצטוונו בתורה לשבות ועוד לשוש ולשמוח כדת היום?, האם דווקא ביום הדין תיקנו לנו חכמינו ז"ל ור"ה ט"ז ע"א) לומר מלכויות זכרונות ושופרות? האם ביום הדין אנו ממליכים עלינו את הקב"ה? – הלוא בפחד ואימה צריכים אנו להיות, ובפרט שמלך מלכי

המלכים הקב"ה הולך לדון אותנו ומי הוא אשר יוכל לעמוד לפניו בדיון? ועכשיו אנו מתעסקים בהמלכתו, הרי אין לך חוצפה גדולה מזו כביכול?!

המלך שלט ביד רמה בתושבים / הם נהנו מההטבות שנתן ונקדים זאת במעשה שהיה: לפני מאתיים שנה לערך באחד מארצות אירופה היה מלך אדיר ששלט ביד רמה על ערים גדולות ובצורות שהקיפו את מרחבי העל של היבשת אשר נוף מרהיב השתקפה מהם.

כך גם היה ארצו מלא בעתודות נפט שהניבו רווחים למדינה מכל

מיני מדינות שהשקיעו עימה בשותפויות סחר במגווני תחומים. ומאידך, לצד המשך שלטונו היה גם אהוד על בני מדינתו והיה נותן להם חסויות על הצרכים היום-יומיים שלהם וכגון על ביגוד ומזון והיה דואג שכולם יתפרנסו בכבוד ולא יסתובב אף עני בחוצות העיר. כך גם היה שולח שליחים מטעמו לבדוק את הנעשה בעיר, לראות מה ייעשה בה, את כל צרכי העיר מה ואיך עליהם לשפר את איכות החיים בעיר כדי שיהיה להם לתושבים את התנאים הבסיסיים והמיטביים לחיים תקינים יותר.

המלך הכריז על ביקור לכמה ימים / התושבים החלו להתכונן ליום הגדול

להפתעת כולם, יום אחד הכריז המלך שרוצה ביום מן הימים לבוא לבקר באחד הערים הנידחות ולראות מקרוב את הדרוש תיקון. כמובן שכל העיר רעשה וגעשה לשמע הבשורה המרגשת אשר המלך ירום הודו הולך להגיע לכאן בכבודו ובעצמו בעוד זמן מה.

אחרי כמה ימים, לאחר שהתייעץ המלך עם שריו ונכבדיו החליטו פה אחד על ביקור של כמה ימים שיערוך המלך בעוד חודשים ארוכים, וכך ירוויחו שני הצדדים. גם המלך יוכל ליהנות ממרווח נשימה בביקור הזה בעודו יושב לו כל יום ויום בפגישות תכופות על ענייני המסחר והכלכלה שמנהל דבר יום ביומו עם ראשי המדינות שבכל עיר ועיר, וכך תינתן לו מנוחה לפרק זמן קצר ליהנות מיגיע כפיו שתיקן בעיר.

כך גם לתושבי העיר תינתן ארכה מספקת להתכונן לימים הגדולים הקרבים ובאים שיוכלו לכבד כראוי את מלכם הנערץ הבא לשכון בתוכם.

התכונה היתה נרגשת בכל פינה / ההתרגשות אחזה בכל תושבי העירה

ימים עברו, ובכל פינה ופינה היתה נרגשת התכונה לקראת בואו של המלך תחילה והחלה ניכרת ניצני ההכנה לקראת הביקור המרומם.

הרחובות התקשטו פאר והדר, הבתים נצפו בעציצים גדולים יפים למראה ומרהיבים במיוחד, וכך גם שלטים ענקיים המקבלים את פני המלך יחד עם תמונות ענק, אשר בהם עיצבו התושבים את כניסות העיר.

הגשרים והכבישים של העיר הוצפו בעשרות אם לא מאות פלקטים לקראת בואו של המלך, וגם המלונות היוקרתיים והאתרים היפהפיים שבעיר קושטו בצבעי ענק של פרחים ממינים שונים שהוסיפו נופך ומראה למקום.

המקומות הענקיים ששם עומד המלך לנאום בהם במעמד כל הקהל, השערים שבו בכל כניסה וכניסה עיטרו בכסף ובזהב שהובאו מכספי המיסים של העיר, וכך גם הכיסאות עיצבו במיני צבעים שונים.

התאספו שם כל התושבים לקבלת קהל אצל המלך | הרי יש בידו אוצרות כסף וזהב העיירה לבשה חג.

הגגיע היום והנה הגגיע המלך בכרכרתו ההדורה אל עבר העיר יחד עם יועציו ומשרתיו. נכנס לעיר וראה את כל התמונות והשלטים שנתלו ברחבי העיר נתמלא ליבו ברוב שמחה על התהילה שלה זוכה כאן, וכמובן על הכבוד הרב שרוחשים לו בני העיר. מרוב שמחה החליט שעומד לתת צ'אנס לכל בני העיירה שמעכשיו עד עוד כמה ימים כשעומד לעזוב את העיר, יהיה בכל יום שעות של קבלת קהל שבה יוכלו כל בני העיר להיכנס לשם ויכלו לשטוח בפניו כל אחד את מצוקתו וצרותיו, וישתדל המלך למלאות את משאלתו ולסדר לו אותם באופן המיטבי והקצר ביותר.

מי לא היה שמח כאשר הגיעה לאזניו שמועה זו אשר המלך שבידו יש את כל אוצרות הכסף והזהב שבמדינה, וכל מוסדות המדינה כפופים למרותו מהקטן ועד הגדול.

אז וודאי שברוב טובו אחרי שנספר לו את כל הקורות עימנו, כל אחד בביתו ובאחוזתו, וודאי שיעניק לנו מטוב ליבו כסף וזהב

לרוב ונתפרנס בכבוד ויהיה לנו
עושר מובטח לכל החיים.

אצל האחד שהיו צריכים להירשם
אצלו לקבוע תור להיכנס אל
המלך, העומס היה כל כך גדול עד
שבבת אחת מרגע שהגיעה
השמועה לאזניהם נתמלאה
המקום מפה אל פה.
השמחה היתה כה רבה.

כולם נקבצו ובאו לך, התגודדו שם
יחד בשמחתם הרבה על שבבוא
היום הולכים הם לקבל מהמלך
ככל שיבקשו ממנו, ועל כן הטריחו
את עצמם להגיע ממרחקים כדי
להירשם לקבלת תור לפגישה אצל
המלך.

השעות היו טעונות, העומס היה
מדי כבד עד שכעבור כמה שעות
העמידו שם עוד כמה נציגים מבית
המלוכה שירשמו את שמות
האזרחים הרבים שברצונם לשטוח
את צקון לחשם ולהיפקד אצלו
בדבר ישועה ורחמים.

כולם המתינו בתור | יצאו בשמחה
עם אוצרות כסף וזהב שהבטיח
להם המלך

היום הראשון הגיע, וקבלת הקהל
החלה אצל המלך.

לב כולם החסיר פעימה, במה יגשו
הם למלך.
האם יספרו לו כל מה שקורה איתם
בביתם או שמא יבקשו רק בקשה
אחת אבל 'בומבסטית', וכך יצליחו
להוציא מהמלך בבת אחת הון רב
או שאר הטבות הנצרכות להם
לחיי היום-יום.

כך הסתודדו ביניהם בעודם
מתייעצים אחד עם השני איך הם
יפתחו את השיחה עם המלך, האם
זה יצליח, האם המלך יקבל אותם
בסבר פנים יפות או שיצטרכו
לעשות פגישה קצרה וברורה
שיתבקשו להחליט ברגע את
הנצרך להם, ואם כן מה תהיה
התגובה שלהם.

כך עברו להם כמה ימים של
פגישות מרתוניות עם המלך, כל
אחד ניצל את השעות היקרות
האלו עד תום, עד שהלכו ואזלו
להם ימי הביקור, והיום האחרון
הגיע, וכמובן שלב כולם פיעם
בחוזקה.

אלו שנשארו עוד כדי לחסות בצל
המלך וקבעו תור לפגישה הגיעו

ברגע האחרון בהמוניהם, ובפרט שהם ידעו שאלו השעות הגורליות ומה שייקבע להם זה עתה – זה מה שיהיה, ולא יוכלו לשנות עוד כהוא זה.

אכן גם ביום ההוא רבים מהם התייעצו ביניהם איך לגשת אל המלך, מה עליהם לומר לו כדי להוקיר את פועלו הרב עבורם רבות בשנים, וכן איך לגשת למטרה שלשמה נועד הפגישה. היינו איך עליהם לנצל את שעת הכושר ולסחוט מהמלך כסף וזהב או הטבות רבות למען אשר ייטב להם בזה ובבא.

לא התייעץ עם אף אחד מה לבקש מהמלך / כולם לגלגלו עליו

בתוך הבאים, היה מאן-דהוא שפשוט שתק.

ישב לעצמו בפינה שקיטה, לא דיבר עם אף אחד ולא התייעץ איתם על דא ועל הא. אלא פשוט התיישב לו בכסאו, הוציא מכיסו עיתון כלשהו, ישב וקרא בשקיקה, כאילו אין כלום מתחת לדלת ולא נחרץ כאן גורלות לטוב ולמוטב.

כולם הסתכלו אליו במבט פנים חצי מחויך וחצי עצוב באומרם מה יהיה איתו, הוא כנראה לא מבין את אשר לפניו ואינו מודע לכך דיו שזהו שעת הכושר בשבילו ועליו לנצל זאת ולהתייעץ עם אחרים מה לעשות בנידון, מה לומר ומה לבקש, איך להוקיר את המלך על פועלו הרב ובד בבד איך לשדל אותו ולבקש ממנו סכומים עתקים על כל מיני צרכים.

ניגשו אליו בנימה של כבוד והעירו לו על כך, אולם לתמיהתם אמר להם שהכל בסדר ואין להם מה לדאוג בשבילו. הוא אף הודה להם על כך וחזר לעצמו, ישב ושתק.

הם היו בטוחים שזהו זה, את אשר יגורנו בא לו, ובפרט שהוא לא מתכוון כראוי לפגישה הגורלית אלא יושב וקורא לו את העיתון, אז וודאי שהמלך יעיף אליו את מבטו, וברוב כעס יזרוק עליו כמה מטבעות דלות וייצא ממנו בבושת פנים.

בסתר ליבם מאחורי גבו הם לגלגלו עליו יחד עם שאר החברים, והמעניין הוא שאפילו כשהבחין בהם לא שת ליבו לכך, ועשה את

עצמו כאילו לא אירע כלום, יושב
לו בפינה ומצטנע מעיני כולם.

השורש ויהיה קשה למלך לפתור לו
את כל הבעיות.

אולם מששכבו זעקות הבכי, נגלה
לתדהמת כולם מחזה מרהיב.

בכי עז פרץ ממעמקי ליבו בהיכנסו
למלך | התפלאו מאוד לשמע דבריו
המה יצאו ובאו, שמחים
ומאושרים עם המתת יד שקיבלו,
על הצ'ק שהפקיד בידם המלך
בעודם מתלוצצים על מיודענו
מאחורי הגב.

לא באתי לבקש מהמלך | באתי
פשוט להודות על העבר
הוא ניגש למלך ואמר:
"אני לא מאמין בעצמי שזכיתי
לראות את אדוננו מלכנו ירום
הודו.

בהגיע התור, נכנס למלך.
ומיד כשהמלך קיבל את פניו שאל
אותו לאמור מה מבוקשך.

יש לי כל הזמן את מה שנצרך לי
בחיי היום יום, ומרוב שהמלך כל
כך דואג בשבילנו נהיתה העיר כה
מטופחת ונקיה ויש בה כל כך
הרבה מקומות עבודה המותאמים
לכל הגילאים מנער ועד זקן, וכל
הדברים הנצרכים לנו במוסדות
העיר מתנהלת כראוי בצורה
המיטבית ע"י שליחיו הנאמנים של
המלך. ואני ממש מתפעל כל פעם
מחדש ואומר לעצמי 'מי ברא כל
אלה' כביכול – הרי כל זה הוא
בזכות המלך ירום הודו'.

לפתע פרץ הלה בכי עז ממעמקי
ליבו, בוכה ובוכה בדמעות שליש
במשך שעה ארוכה.

המלך התרגש מאוד למראה
המחזה שנגלה לנגד עיניו והיה
בטוח בעצמו שזה נובע מרוב
דיכאון שנשרוי בו הלה, ולכאורה
הוא מרגיש את עצמו שבור ורצוף
ממצבו המר עד כדי בכי סוער
בעודו מרגיש שהוא לא מסוגל
להביע את רחשי ליבו בפני המלך.

"כל הזמן אמרתי לעצמי ברוב
בהתרגשות – מי יתן ואזכה פעם

כל יועציו ומשרתיו היו בטוחים
בעצמם שמדובר כאן ב'תיק רגיש'
מאוד שנצרך לטיפול יסודי מן

אחת בחיים להיפגש עם המלך –
ועכשיו משנפגשתי, שמחה עצומה
מילאה את לבי על עצם הזכיה
שנתן לנו המלך לראות אותו – ועל
עצם זה אני חייב להכיר לו טובה,
ואין לי עוד מה לבקש".

המלך ציווה לפתוח עבורו את
אוצר בית גנזיו | קח לך משם כל
אשר תבקש

המלך התרגש מאוד לשמע
הדברים.

אמר לאותו נתין, הרי בכל זאת כמו
שכולם ביקשו ממנו דבר אחד או
שניים ונתתי להם כיסוי בהטבות
או בכסף וכדומה גם אתה מוזמן
לבקש ממני ואני יתן לך כל אשר
יחפוץ ליבך!

נענה הלה באמרו:

"מלכי ירום הודו. איני רוצה לבקש
ממך כלום, ועצם הזכיה שזכיתי
לראות את מעלת כבודו נוסכת בי
כוחות הלאה, ואני לא צריך יותר
שום דבר מהמלך. אלא באתי
פשוט להודות למלך על מה שעשה
לי עד הנה!", חתם את דבריו.

משראה זאת המלך התרגש עד
מאוד, דמעות של אושר נצנצו
מעיניו, ופקד מיד על עבדיו
ומשרתיו שישאירו אותו כאן
בארמון יחד עמו, ומחר כשהוא
מתעתד לצאת מהעיר ולנסוע חזרה
לארמון ביתו יסיעוהו יחד עמו.

לא הבינו הם לפשר הדבר, אולם
משיצא המלך יחד איתו למחרת
בבוקר אל בית המלך, הובנו מיד
הדברים.

הוא פקד על עבדיו לפתוח את
אוצרות הארמון, וציווה עליהם
לפתוח לו את אוצרות בית
המלוכה, להכניס אותו לשם ולתת
לו את הרשות שיוכל להוציא
במשך יום שלם מכל הבא לידו את
כל אשר יחפוץ.

הלה לא היה מעוניין במלך בגלל
האוצרות שיש בידו אלא בגלל
שאוהב אותו | על כך התרגש המלך
הלה כמובן התבייש מאוד, אולם
המלך כפה עליו ואמר לו:

"בוא, אני יגלה לך את הסוד.

התפעלתי מאוד כשכל בני העיר
הגיעו לקבלת קהל והוקירו אותי
עד מאוד על פועלי הרב למענם.

אבל באמת בעומק ליבם חשקו הם בכסף ובזהב שיש לי ברחבי המדינה, ובסתר ליבם הם ידעו ש'רק אני' יכול לתת להם את זה, ולכן הם הגיעו אלי.

נמצא שכל מטרת בואם אלי לא היה כל כך כדי להודות לי על העבר אלא כדי "לנצל את הסמכות" והבעלות שיש לי על מצבורים אלה, וכך אחרי שיתחנפו אלי זה יעזור להם לפתוח את ליבי הרחום ואז אני יצווה על עבדיי לתת להם כל משאלותם.

אולם אתה – כשבאת אלי ופרצת במשך שעה ארוכה בבכי סוער, פשוט לא יכולתי לעמוד מולך מרוב כאב על המצב שבו הנך שרוי כמו שחשבתי בהתחלה.

אבל כשנרגעת קצת ואמרת לי שלא כן הוא – ולא באת לבכות ולהתחנן על איה דבר לבקש ממני, אלא "רצית אותי" – וכל מטרת ביאתך היתה פשוט לזכות לראות את פניי ולהודות לי על מה שנתתי לך עד הנה, עצרתי את עצמי מרוב התרגשות ואמרתי לעצמי "סוף כל סוף יש לי אחד שלא רוצה ממני

דברים – אלא רוצה אותי", לכן החלטתי לתת הכל, בכל, מכל, כל. מכל אשר תחפוץ כי אני באמת אוהב אותך וחפץ בטובתך'.

עוד הוסיף המלך באמרו:

מעתה כל אשר תחפוץ תוכל לבקש ממני באין מפריע'.

ופקד על עבדיו ומשרתיו שימלאו מעתה את רצונו כל אשר יבקש.

מי הוא שיוכל להצטדק לפניו בדין /מה שהיה לא קשור למה שיהיה

הנמשל הוא:

אנו עומדים כעת בימים גורלים אלו שבו ידונו את כל באי עולם וכולם נסקרים בסקירה אחת לפני הקב"ה ומי יזכה לעמוד לפניו בדין. מצד האמת היה צריך כל אחד לרעוד ולפחד מאימת הדין, לאמור מה יהיה איתו בשנה הבאה. הרי הצ'יק שניתן לו משמים מי לחיי מי למזוני רויחי ומי לבני ברוכי לא קשור כלל וכלל לשנה העומדת לבוא.

מעתה נפתחים שערי שמים, כל אשר היה עם כל אחד ואחד בזאת

השנה. ומי הוא שיוכל לפטור את עצמו מכל וכל ולהגיד לעצמו שהכל בסדר, וכמוה בשנה הזאת עברה עליו לטובה כך גם השנה הבאה עלינו יהיה גם כן לטובה ולברכה – הלוא מצד הסברא' לפתי ייחשב האיש ההוא'.

בליבנו הודאה ושבח על כל מה שנתן לנו עד הנה.

רוצים לזכות לשנה טובה ומתוקה / מה עם השנה שעברה – האם כבר הודינו לבורא כל עולמים על כך והנמשל זועק מעצמו.

בראש השנה תשפ"ו עמדנו כולנו בבתי הכנסיות והתפללנו: "אבינו מלכנו כתבנו בספר חיים טובים. כתבנו בספר גאולה וישועה. כתבנו בספר פרנסה וכלכלה. כתבנו בספר זכויות".

נמצא שכל שנה בראש השנה אנו מבקשים מהקב"ה עוד ועוד, ופתאום כאשר מגיע השנה החדשה אין אנו מודים לו על השנה שעברה במתנה מאת הבורא ב"ה שאינו חייב לנו כלום.

במקום זאת מה אנחנו אומרים? 'תכלה שנה וקללותיה – תחל שנה וברכותיה'.

האין זה כפיות טובה על מה שנתן לנו הקב"ה במשך השנה כולה, שאנו שוכחים להודות להקב"ה על מה ש'כן' נתן לנו.

כפיות טובה / הסתירה הגדולה ביותר לקבלת עול מלכות שמים ומה תקנתו?

לפיכך ריחם עלינו הקב"ה ועשה את היום הזה ל'יום המלכתו', ולכן תיקנו לנו חכמינו ז"ל ור"ה ט"ז ע"א) לומר בתפילת מוסף הפסוקים של מלכויות, זכרונות ושופרות שבהם ממליכים אותו כעת בליבנו על כל העולם ונקבל עלינו עול מלכות שמים.

וידוע שכפיות טובה היא המידה הגרועה ביותר, והיא הסתירה הגדולה ביותר לקבלת עול מלכות שמים. כלומר שע"י שנאמר את פסוקי המלכויות ונמליך את השי"ת עלינו, אנו מראים להשי"ת שמכירים אנו בו כמלך, ולכן אנו ממליכים אותו כי מרגישים אנו

אם קצת נשים לב לזה, נראה שהשנה היתה עמוסה בחסדים ורחמים מאת השי"ת, הרי אם בן אדם לא שם לב הוא באמת חושב לעצמו (וכביכול בצדק) שהקב"ה לא עשה עמו שום חסד, וכל זה בא משום שאנחנו לא מספיק מתבוננים בחסדי ה' עלינו.

ומשנתבונן בזה נראה איך שעשה עימנו הקב"ה בשנה זו חסדים ורחמים מרובים כהנה וכהנה, הן כשהתברך האדם במשפחה ברוכת ילדים בלעה"ר והן כשהוא קם בבוקר וזוכה לעמוד על רגליו, לפקוח את העיניים, לשמוע, להזיז את הידיים ועוד כהנה וכהנה חסדים מרובים נסתרים ונגלים שעשה עמנו הקב"ה בשנה זו.

אכן אם נרצה באמת לזכות לשנה טובה ומתוקה, לשנה חדשה ומבורכת בכל טוב, העצה לכך היא ע"י שהאדם מודה להשי"ת על כל הטובה שעשה עמו בשנה שחלפה, יכול להעיז את פניו ולבקש ממנו עוד כהנה וכהנה.

תכלית בריאת האדם | להודות לפניו ית"ש על רחמיו וחסדיו המרובים

הרי תכלית הבריאה שברא הקב"ה את עולמו היה כדי להטיב לברואיו. ומאידך ידועים בזה דבריו המפורסמים שכתב הרמב"ן (סוף פר' בא) את יסודי האמונה, וז"ל: "והיא כוונת היצירה, שאין לנו טעם אחר ביצירה, ואין קל-עליון חפץ בתחתונים מלבד שיידע האדם ויודה לאלוקיו שבראו".

דבר מפורש כתוב כאן – מהי תכלית הבריאה? למה הקב"ה ברא את העולם? התשובה לכך מאוד פשוטה: להביא אותנו לעולם כדי שנדע שיש בורא לעולם ונודה לפניו על חסדיו המרובים שעושה עמנו בכל יום ובכל עת ובכל שעה.

הילדים עשו סעודה לכבוד יום ההולדת של אבא | ברוב התרגשות נתן לכל אחד רכב חדש ומפואר בענין זה נביא כאן מעשה נפלא הממחיש יותר מכל את גודל מידת הכרת הטוב:

באמריקה גר איזה יהודי שהיה גביר גדול. שמחים ומאושרים. הילדים לקחו את המכוניות

ביום הולדתו כינס את כל ילדיו שכולם היו כבר מבוגרים, כשהצעיר שבהם היה בן עשרים וחמש.

הם התאספו לסעודה גדולה שהכינו עבורו, והגביר כשהיה במצב רוח מרומם אמר להם:

"ילדים יקרים, יש לי הפתעה עבורכם. לכבוד יום ההולדת שלי והמסיבה היפה שהשקעתם עבורי, אני רוצה לתת לכל אחד ואחד מכם מתנה".

הוא הוציא חמש מעטפות עבור חמשת ילדיו, בתוך כל מעטפה היה מפתח למכונית חדשה. אמר להם: קחו את המפתחות, סעו לסוכנות הרכב ותבחרו לכם מכוניות חדישות.

הילדים לא האמינו למשמע אוזניהם ואמרו לו ברוב התרגשות: "אבא, תורה רבה! יישר כוח גדול על המתנה הנפלאה, המכונית החדשה שנתת לנו במתנה!".

הלכו הם ובחרו לעצמם רכבים גדולים ומפוארים, רכב ארבע על ארבע.

האבא ביקש מהם חזרה את הרכב / כל אחד מהם התחמק בתואנה אחרת

בימים הראשונים הם התלהבו מאוד, אולם כעבור זמן התרגלו כבר לאטרקציה של הרכב עד שלאחר שנה-שנתיים הם כל כך נהנו מהמכוניות עד שלא הבינו כלל איך שהם שרדו עד עכשיו בלי זה.

חלפו להם שנתיים-שלוש. יום אחד קרא האב לילדיו ואמר להם: "ילדים יקרים, בשנתיים-שלוש האחרונות הפרנסה שלי במגמת ירידה, והעסקים שלי כבר אינם כמו שהיו, ואין לי כסף כרגע".

הילדים נבהלו ואמרו: 'אוי, אבא. אתה יכול לבוא לגור אצלנו בבית!' אמר להם האבא: "עשיתי לעצמי חשבון נפש. אם אני יוכל לקבל בחזרה את המכוניות שנתתי לכם במתנה כדי למכור אותן ולהשיג מהן סכום מכובד, זה חשבון לא

רע, וכך יחזור אלי בבת אחת סכום של למעלה מחצי מליון שקל, ואז אוכל להתאושש מהמשבר אליו נקלעתי כרגע!"

באותו רגע קמה מהומה בין הילדים.

הם החלו לצעוק: "אבא, אבל אנחנו חייבים את הרכב! אי אפשר לנו להסתדר בלעדיו אני צריך את הרכב לקניות, אי צריך אותו כדי להסיע את הילדים לתלמוד תורה..."

הילדים הביאו לפניו את רשימת המטלות שהרכב היא האפשרות היחידה לעשות זאת | אני יבדוק אם כנים דבריכם

האבא ראה שכל הילדים טוענים שהם מוכרחים להיות עם הרכב, אז אמר להם:

"ילדים, שמעו נא, אני מוכרח לקחת את הרכבים בחזרה. אבל אם מישו מכם יוכל לשכנע אותי באמת בצדקת דבריו מדוע הוא 'חייב' באמת את הרכב, אז אני ישאיר אותו אצלו'."

ובכן, אמר להם: עד מחר בשבע בערב תחשבו על זה ותכינו לי רשימה של סיבות. מחר תבואו אלי אחד-אחד, אני יעבור על הרשימות, ואם אני יראה שיש בהם דברים של טעם אני ישאיר את הרכב לאותו אחד. ואם לא, אצטרך לקחת את הרכב שלו בחזרה אלי'."

למחרת בשבע בערב התייצבו להם הילדים עם "מגילות" ארוכות ומפורטות המסבירות מדוע הם חייבים את הרכב: אחד מהם אמר שהוא צריך את זה לקניות לבית ואילו השני אמר שהוא צריך כדי לנסוע להתפלל תפילה במנין שזה די רחוק מהבית, וכן הלאה, כל אחד טען את שלו.

האב עיין ברשימות והוא אמר: "נראה, נבדוק אם הדברים נכונים, הרי אולי אפשר לנסוע במקום זה באוטובוס, במונית או באופניים?"

לא באתי לבקש הלאה אלא להודות על מה שנתת לי עד עכשיו / מעכשיו כל כיסויי הרכב עלי – אמר האבא

לפתע ניגש ילד אחד, בלי שום פתק
או רשימה.

"איפה הרשימה שלך?", שאל האב.

"אין לי פתק!", נענה הילד.

'אז למה באת?', שאל שוב.

'אבא אין לי רשימה, אולי באמת
אפשר לחיות בלי רכב.

אולם באתי אליך עכשיו רק כדי

לומר לך 'תודה רבה' על כך שנתת

לי רכב בשנתיים האחרונות. תודה

לך שבזכות הרכב יכולתי לנסוע

מתי שרציתי, לקחת את הילדים

לתלמוד תורה ולהסיע יהודים. זה

גם סייע לי קצת לעזור לאשתי,

אבא, אתה לא חייב לי כלום. הנה

המפתח בחזרה, ותודה רבה על

המתנה הנפלאה שנתת לי עד כה!

סיכם הבן את דבריו.

כששמע זאת האב, אמר לו:

"קח בחזרה את המפתח. אני לא

באמת צריך ממך את הרכב,

ומעכשיו והלאה אני ישלם לך גם

על הדלק של הרכב, אתן לך הכל על

חשבוני!"

הוא היה הילד היחיד שהיה לו את

החכמה להגיד לאבא 'תודה על כל

מה שהוא כבר קיבל, בעוד ששאר

האחים באו רק עם רשימות

ודרישות, והם שכחו לגמרי שהרכב

שניתן להם עד עכשיו זה רק במתנה

מאבא שלהם.

מצות הביכורים הוא להראות לנו /

השי"ת משגיח עלינו על כל צעד

ושעל וחפץ בטובתנו

במדרש (פר' בראשית) איתא:

"בשביל מצות ביכורים נברא

העולם", כלומר שהעולם נברא אך

ורק בשביל מצוה זו! ולכאורה

יפלא מה הקשר בין מצות

ביכורים לבריאת העולם?

ולפי מה שאמרנו, מבואר הדבר

היטב.

הלוא מצות ביכורים מהותה היא

חובת 'הכרת הטוב' להשי"ת.

אדם קונה שדה, חורש עם פרתו

בתלמים כדי להסיר את

המכשולים ואת הזבל הניצבים

לפניו בדרך. הוא בא עם כמויות של

גרעיני פרי ומניח אותם מתחת

לאדמה, והנה לאחר זמן מתחיל

העץ לגדול לאט לאט ואיתו עמו,

להפתעתו הרבה, צומחים להם

מגזע העץ הרבה פירות.

אומר הוא לעצמו: רגע, אלו הם הפירות הראשונים שגדלו מהעץ! אלו הם פירות היגיעה אחרי ההשקעה המרובה שהשקעתי בהם! אם כן בוא נניח אותם על השולחן ונברך עליהם בכוונה גדולה ונאכל אותם להנאתי! ועל כן מצווה עלינו התורה ואומרת:

'לא, אני לא מרשה לך לקחת סתם כך את הפירות ולברך עליהם... אלא 'ולקחת מראשית כל פרי האדמה וגו'... כלומר עליך לסחוב אותם איתך ולעלות עד לירושלים, ואז "ובאת אל הכהן אשר יהיה בימים ההם", ומעמיד שם האדם את פירותיו ומודה להשי"ת כדבעי על מעט הביכורים שהביא עמו.

כל אחד ישאל את עצמו, הרי מה אני כבר עושה. סך הכל צמח לי בשדה איזה תאנה קטנה מבורכת, נעצור רגע ונגיד תודה להשי"ת ובזה הסתיים הסיפור.

אבל לא כן לימדונו חז"ל, אלא כשהאדם מתבונן היטב בדבר ורואה לנגד עיניו כמה חסדים נעשה עמו עד שזכה להגיע לתאנה זו מתמלא ליבו בשיר והודיה

להשי"ת על רוב רחמיו וחסדיו של השי"ת איך שהוא משגיח עלינו על כל צעד ושעל וחפץ בנו בטובתנו.

ההודאה נובעת ממידת הכרת הטוב / כשמתבוננים להשי"ת מעמיד לנו מערך שלם כדי שיגיע טובה זו או אחרת לידינו

כל דבר שיש לאדם, יש מאחוריו צוות שלם של אנשים שאחראים לך, אולם האדם לא תופס שבכל פרט וקטן ושולי שהוא נהנה ממנו, יש מערך שלם של אנשים הלוא הם שליחים מהשי"ת שנועדו לספק לו את זה כדי שיוכל ליהנות מטובה זו! ושלא כמידת הקב"ה – מידת בשר ודם.

אצל האנשים אתה יודע שאפילו אם טרחו להמציא לך משהו וליהנות אותך זה רק משום שהם קיבלו על כך כסף בסתר ובגלוי. אבל אצל הקב"ה אינו כן, הוא לוקח את האדם ומעמיד לו מערך שלם של עולם סביבו כדי לייצר עבורו את תנאי הנוחות הטובים ביותר, והכל בכדי להביא לו טובה קטנה שיוכל לזכות לה.

וכגון כשהאדם לוקח תאנה קטנה
ובא איתו לביהמ"ק ואומר:

"רבוש"ע, תאנה זו שיצרת היא לא
סתם תאנה שאני הולך לאכול. יש
כאן סיפור ארוך: הרי ארמי אובד
אמי, כך גם 'וירד מצרימה', אחר
כך 'וירעו אותנו המצרים ויתנו
עלינו עבודה קשה', ולאחריו כמובן
שזכינו לגאולה ויצאנו ממצרים,
ובזכות זה זכינו להבטחה של ברית
בין הבתרים.

ואז הגענו לארץ ישראל וזכינו
לאכול מפריה ולשבוע מטובה, ועל
כן אנו מביאים לך עכשיו את כל
מה שזכינו לו בזכות החלק שניתנה
לנו בנחלת הארץ, והנה לפניך
התאנה שביכרה באדמתנו!

וזה לא רק לגבי מצות הביכורים
עצמה אלא ללמדנו בא על הכלל
שעל האדם להתבונן בכל דבר קטן
כגדול ולראות לא רק את הטובה
עצמו שניתן לו אלא גם את כל
הדברים שה' סיבב שיביאו לו חסד
זה.

וזה המשמעות של הכרת הטוב.
הכרת הטוב פירושה היא שנעמיק
ונתבונן היטב בדבר איך הגיע לנו
חסדים אלו, בזכות מה, וכך נתבונן

בחסדי הבורא עלינו שהוא הופך
עולם ומלואו בכדי שיגיע טובה זו
לידינו.

מצות ביכורים בא ללמדנו, שמוטל
עלינו לא רק לומר תודה להשי"ת
על החסד שעשה עימנו, אלא גם
להתעמק בטובתו, לרדת אל
השורש ולהתבונן בכל
ההתרחשויות שקרו עימנו עד עצם
היום הזה עד אשר הגיע טובה זו
לידינו.

כאשר נודה לפניו על מה שהיה
איתנו בשנה החולפת / יגזרו עלינו
משמים עוד שפע לשנה החדשה
כדי שנוכל להמשיך להודות

ודייקא בראש השנה שזה הזמן
שאנו מתחילים שנה חדשה נכיר
ונודה לו במאוד מאוד על רחמיו
וחסדיו המרובים שעשה עימנו בכל
השנה החולפת. נודה לו ונהלל
לפניו ית"ש, וזהו אות וסימן עבורנו
שאנו מכירים בו כמלך על כל
העולם, ומראים בזה שאנו חפצים
רק בו.

ואף אם חטאנו עווינו ופשענו לפניו ומרדנו בו חלילה מרוב היצר הבוער בקרבנו, אבל בשעה שנהלל לפניו ונודה לו, ודאי שיקויים בנו הכתוב (בראשית ל"ב, י"ג) "ואתה אמרת היטב – איטיב עמד", ופירשו בזה הספה"ק ואמרו שכאשר האדם מודה להשי"ת על כל הטובה שעשה עמו אז ממילא משפיע על עצמו בזה עוד ועוד שפע של רחמים וחסדים.

ובפרט כשניצבים אנו בתחילת ימי הדין אשר אין כל בריה שיכולה לשער ולתאר מה ייגזר עליו בשנה הבאה, אבל בשעה שמודה להשי"ת אז מראה למלאכי מעלה שאינו בא איתם כלל בדין וחשבון עמהם ואולי באמת מגיע לו את אשר נקצבים עליו ע"י העוונות, אבל מעתה הוא רואה אך ורק את הטוב שעשה עמו ה' – וע"י כך נותן עוז לאלוקים כביכול ע"י שמראה ששווה כביכול להשפיע עליו עוד שפע לשנה הבאה כי הוא הולך להמשיך להודות על כך.

הגילוי המרטיט של בעל ה"אמונת אברהם" מפיטסבורג/החטא השני בהסטוריה שהיה ביום הזה הוא כפיות טובה – להתעלם ממה ש'כן' יש לו

ובגודל ענין מידת 'הכרת הטוב' נסיים באימרה נפלא מכ"ק האדמו"ר בעל ה"אמונת אברהם" מפיטסבורג שאמר זאת בנו האדמו"ר בעל ה"תפארת מרדכי" זיע"א באחד הטישים:

הלוא בריאת העולם היה בכ"ה באלול, ויצירת האדם היתה ביום השישי – יום ראש השנה. ביום זה אנו אומרים: "זה היום תחילת מעשיך זיכרון ליום ראשון", היינו שבו נברא אדם הראשון.

באותו יום היה גם חטא עץ הדעת, ומיד לאחריו שואל הקב"ה את אדם הראשון ואומר לו "איכה?"

אדם הראשון עונה להשי"ת באמרו: "שמעתי את קולך..."

שואל אותו השי"ת: "המן העץ אשר צויתיד לבלתי אכל ממנו אכלת?"

ומה עונה אדם הראשון? "האשה אשר נתת עמדי היא נתנה לי מן

העץ ואוכל", אומר רש"י "כאן כפר בטובה".

ומבאר בזה הרה"ק בעל ה"אמונת אברהם" זצוק"ל ביאור נפלא עד מאוד והוא, שאם רוצים לדעת עד כמה חמור האיסור של כפיות טובה עלינו להתבונן בחטא זה שהיה החטא השני בהסטוריה של העולם.

הלוא ידוע הכלל ש"עבירה גוררת עבירה", ובדרך כלל העבירה השניה דומה במהותה לראשונה או שגרועה יותר ממנה כי כך דרכו של היצר, היום אומר לו עשה כך ולמחר אומר לו עשה כך עד שהולך ועובד ע"ז.

ובכן, אם חטא עץ הדעת הוא שורש כל החטאים נראה מה החטא שנגרר אחריו – הלוא הוא 'כפיות טובה'!

כלומר שהחטא אחרי עץ הדעת לא היה אכילת דברים טמאים כי אם 'כפיות טובה', וזהו החטא השני שהיה בעולם – הביטו וראו עד היכן הדברים מגיעים.

היינו שבחטא עץ הדעת גלום בה כפיות טובה שהיא היתה המהות של החטא השני שנעשית על ידה

כתוצאה מהחטא הראשון, כלומר שחטא עץ הדעת נבע מההסתכלות על מה 'שאינ לי' ולא על מה 'שיש לי', וכהתעלמות מזה.

בהודאה להשי"ת על העבר נתקן חטא עץ הדעת שהיה ביום הזה / בכך נשפיע עלינו שנה טובה ומתוקה

הקב"ה אומר לו לאדם הראשון 'מכל עץ הגן אכול תאכל', היינו שכל זה עומד לרשותך ואתה יכול לאכול ממנו להנאתך. פתאום בא הנחש לחוה ואומר לה: אבל מה עם העץ הזה? האם לא תוכלו לאכול ממנו?!, כלומר, אומר לה הנחש תעזבו את כל מה שיש לכם – ותסתכלו בעיקר על מה שאין לכם. זוהי כפיות טובה במיטבה – לא להסתכל על מה שיש אלא רק על מה שאין.

ואם כן, כדי לזכות לשנה טובה ומתוקה שומה עלינו לדעת בראש ובראשונה להמליך את הקב"ה עלינו, על רמ"ח אברינו ושס"ה גידינו, והוא ע"י שנכיר בו ונודה לו במאוד מאוד על כל הטובה אשר גמלנו עד הנה, ובזה נתקן את

החטא הראשון שהיה ביום הזה – ממילא שנה טובה ומבורכת בכל יום השישי לבריאת העולם, וכך נזכה שמשמים ישפיעו עלינו כבר טוב.

דרוש נחמד

במעלת היום הגדול הזה שאפשר לפעול בו גדולות ונצורות למעלה מדרך הטבע

הניסים הגדולים שאירעו במשך ההסטוריה היהודית ואשר טמון לקח רב בצידו:
שרה נפקדה ביום זה בבנה ביצחק לאחר תשעים שנות עקרות
א. שרה הבת תשעים שנה תלד?
מלכות אדם שעתידה לשלוט בעולם עדי ביאת ינון.
וכאשר מבקש מהקב"ה שיראה לו אות וסימן להבטחתו, אומר לו הקב"ה 'אם תוכל למנות את עפר הארץ – כה יהיה זרעך אשר לא יימנה ולא ייספר מרוב'.

אברהם הרי נישא לשרה וכל תקוותו היה שממנה תצא 'זרעו' שהובטח לו מן השמים אשר על ידו יימשך זרע בית ישראל לדורות עולם ולא ע"י אחר.
בברית בין הבתרים כאשר הפיל הקב"ה תרדימה על אברהם והראה לו את כל הגלויות אשר יעברו בניו בין האומות, ממלכות יוון הרשעה הנקראת 'חושך' שהחשיכה עיניהם של ישראל ועד ופתאום כשביקשה שרה מאברהם לילך לקחת את שפחתה הישמעאלית הגר לו לאישה ולהיבנות ממנה, מובא במדרשים שלולא ששרה שהיתה גדולה ממנו בנבואה דחפה אותו לכך לא היה רוצה להינשא לה, מפני שידע ש'זרעו' שאינם עתידים לצאת ממנה.
והנה, כעבור שנים מספר כאשר רואים הם אברהם ושרה ששערי שמים ננעלו בעדם כביכול ואין

פתח ואין תקווה לישועתם, ומרגישים את עצמם כביכול מול 'קירות סתומים' מלפניהם ומאחריהם.

הרי מטבע הדברים היה צריך אברהם להיות שבור בעצמו באמרו: 'איה הבטחת הזרע - היכן הוא הבטחת הזרע שהובטח לי משמים?', אולם לא כן היה אצלו אלא היה חדור בכל נימי נפשו, ברמ"ח אבריו ושס"ה גידיו שהכל הוא מאיתו יתברך ואין איתנו היודע חשבונות שמים למה ישועתו מתמהמה מלבוא, אלא האמין בה' ויחשבה לו צדקה כדברי הכתוב שם (בראשית ט"ו, ו').

ואכן ביום זה - ביום ראש השנה נפקדה שרה ור"ה י"א ע"א, ילקוט שמעוני בראשית רמז צ"ב).

רחל אימנו נפקדה ביום הזה לאחר מספר שנים שלא זכתה לפרי בטן **ב. הבה לי בנים - ואם אין,**

מתה אנכי!

כך אמרה לו רחל ליעקב אחר שנים מספר מעת ששהתה עימו יחד ולא זכתה להוליד בנים, ולנגד עיניה

נגלה מחזה פלא איך שאחותה לאה המבוגרת ממנה, שהיתה ראויה להינשא לעשיו הבכור, והיא אשר זוכה להוליד בנים בזה אחר זה ליעקב בעלה.

לכן בעוד דמעתה על לחיה בכתה לפני יעקב ואמרה לו: 'מה לי בעולמי כאשר בנים אין', ויעקב כאשר שמע את דבריה אמר לה: 'התחת אלוקים אני אשר מנע ממך פרי בטן', ופירש"י שם שמה שלא הולדת בן עד כה אין זה תלוי בי, משום שאני כבר זכיתי להוליד בנים ע"י לאה אחותך.

ומבארים בזה המפרשים שלא התרעם יעקב על רחל ולא היה חפץ ברעתה כי אם רצונו היה שכשתראה שאין לה עוד משען ומשענה על מי לסמוך, תפרוש את כפיה אל ק-ל עליון קונה שמים וארץ ותעתיר בעדה, ואז תזכה שתפילתה תבקע שערי שמים ותחיש את ישועתה מהרה.

ומתי נפקדה - מגלים לנו חכמינו ז"ל שהיה זה ביום ראש השנה.

ביום זה יצא יוסף מאפילה לאורה
לאחר י"ג שנות מאסר בזוהמת
מצרים

ג. ויוסף היה רועה את אחיו
בצאן והוא נער את בני
בלחה ואת בני זלפה.

על יוסף נאמר בתורה שבהיותו נער
בן שבע עשרה שנה התחיל להביא
בזה אחר זה עלילות דברים כביכול
נגד אחיו לפני אביו אשר אהבו
ביותר.

יוסף סיפר לאביו דברים כהווייתן
בראותו שאחיו מזלזלין בבני
השפחות וקורין להם עבדים, ראה
אותם אוכלים אבר מן החי דהיינו
בהמה ללא שחיטה, וכמו כן ראה
אותם שחשודים על העריות
כביכול.

אשר על כן נענש כביכול על
שלושתם, על שנעשה עבד
כשהשליכו אדונו פוטיפר שר
הטבחים על דבר אשר ביזה את
אשתו, וזה היה כעונש על עלילה זו
של עבד שזלזל באחיו. ועל אבר מן
החי נענש בזה שהערימו אחיו על
אביו ש'חיה רעה אכלתהו – טרופ
טורף יוסף', ועל המעשה שאירע לו

עם אשת פוטיפר כעונש על
שחשדם בעריות.

מאז שהשליך אותו אדונו לבית
הסוהר היה שם י"ב שנה, וכיוון
שהשתדל אצל שר המשקים
להזכירו בפני פרעה ולא נתקיים בו
הכתוב 'ולא פנה אל רהבים ושטי
כזב' (תהלים מ', ה'), לכן נשאר שם
לשנה יתירה.

מתי הוציאו אותו מבית הכלא? –
היה זה ביום ראש השנה.

אחרי סאגת הבחירות נבחר המלך
למדינה / ביום הזה ממלא משאלות
ליבם של קרוביו ומרעיו

וכל כך למה? מה המיוחדות של יום
זה שדווקא בו ביום נפקדו ויצא
מבית האסורים?

ומבארים בזה המפרשים במשל
למה הדבר דומה:

למדינה שהיו בה בחירות וגרים שם
מליוני אזרחים שיכולים לבחור
ולהצביע ככל תאוות ליבם, כל
אשר יחפוצו לטב או למוטב, האם
ידיחו את ראש הממלכה באיש
אחר אשר יהיה טוב להם בבא או
באיש זה שימשיך הלאה להנהיג
אותם.

הגיע יום הבוחר.

מליוני אזרחים יצאו בהמוניהם. הלכו הם לממש את זכותם בקלפי להצביע למען "המשך הדורות" כלשונם, ואכן בסופו של יום התברר זהות המנצח. מששמע זאת הלה על בימת הניצחון וחגג את ניצחונו לעיני קהל ועדה ולעיני רבבות הצופים שחגגו איתו את ניצחונו בכל הרשתות.

והנה לאחר תקופת מה משהגיע היום שבו הולך לרשת את קודמו ולשבת על כסא ממלכתו אשר בעיר המטרופולין של בירת המדינה נערכה לכבודו טקס גדול עם אלפים ורבבות משתתפים של אוהדיו שבאו לחגוג איתו את יומו הגדול.

וברגעים 'נעלים' אלו משהיה כזה "עת רצון" אצלו החליט לתת להם ממיטב ליבו ככל אשר יחפצו הן בהחלטות של הממשלה והן בשאר עניינים.

היה מי שהזכיר לו שלפני זמן רב הוא הבטיח לתת לו איזה הנחה רצינית בארנונה או במיסים ובשאר עניינים ועדיין לא קיים

הלה את הבטחתו, משכך נענה לו המלך באמרו:

"אתה יודע שלפעמים מבטיחים הבטחות, אבל כשזה בא לקרקע המציאות רואים שמאוד קשה להעניק זאת לשני ואו שרציתי לתת לך אבל עדיין לא נוצר בי החשק לתת לך את זה. אבל כעת שיש אצלי כזה 'עת רצון' אז וודאי שכל האוצרות נפתחים בפניך ואמלא את כל הבטחותיי שהבטחתי לך עד הנה, ולא עוד אלא שאני אתן לך היום הרבה דברים מאוצרות המלוכה.

יום זה הוא 'יום המלכת הבורא' / לפיכך בחר הקב"ה להוציאם מאפילה לאורה בו ביום דייקא

הנמשל הוא כך:

אכן השי"ת הבטיח לאברהם אבינו שעתיד לצאת ממנו ה'זרע' שעל ידו ייצא כלל ישראל והוא יהיה ע"י יצחק שיוולד משרה ולא מאשה אחרת, ולכן ידע אברהם שאף אם יקח את הגר ככלתו-שפחתו כציוויה של שרה, לא ממנה יהיה בשורת הזרע, אבל סמך על הקב"ה בלב ובנפש שימלא אחר הבטחתו.

ומתי נתמלא הבטחתי?

בדיוק ביום הזה של ראש השנה שהוא 'יום המלכת הבורא ב"ה' כפשוטו ממש, וביום הזה יש כביכול 'עת רצון' גדול מאוד בשמים ממעל כשאומרים עם ישראל את פסוקי המלכויות שבהם ממליכים אנו את הקב"ה כביכול על כל העולם כולו, וזהו הנקרא 'פסוקי ההמלכה' ו'טקס ההמלכה' אצל בורא עולם וולהבדיל אלף אלפי הבדלות מה שנהוג כיום אצל מושלי המדינות שמקריאים לפניהם קטעי השבעה ופסוקי ברכה לרגל המינוי). וזהו הזמן המתאים ביותר שרצה הקב"ה להשפיע גם על שרה אימנו וגם על רחל אימנו וחנה וכמו כן גם על יוסף שיזכה לצאת מבית האסורים דווקא ביום הזה – להורות לנו שדווקא היום הזה מסוגל לפעול בו גדולות ונצורות ואפילו לפשוטי העם, כיוון שהיום הזה הוא 'יום המלכת הבורא ב"ה' כפשוטו'.

אצל מלכי האומות נהוג לומר דברי השבעה ופסוקי הכתרה | אצל הקב"ה כביכול גם כן – לכן יש בכוחנו לפעול ישועות בשעת אמירת המלכויות

'מלכותא דארעא – כעין מלכותא דרקיעא', וכשם שנהוג כן אצל מלכי האומות – כך גם נהוג אצל מלך מלכי המלכים הקב"ה להמליך אותו על העולם כולו ולומר לפניו פסוקי הכתרה. ובאותו זמן יש לפני יתברך נחת רוח גדול בשמים כמבואר בספרים הקדושים.

ולכן אף שיום הזה הוא 'יום הדין', אבל מאידך זהו גם 'יום ההכתרה' שבו אנו מכתירים את הקב"ה בעולם ומבקשים ממנו למלוך על כל העולם כולו בכבודו ולהינשא על כל הארץ ביקרו במהרה, ולכן זהו זמן גדול ביותר לפקידת עקרות ולשאר הדברים הנצרכים לכל אדם באשר הוא, ועלינו לנצל זאת עד תום.

לתגובות והארות בנושאי הגיליון
ניתן לשלוח לאימייל : S963096@gmail.com
ונשמח לפרסם בגיליון של שבוע הבא בעזרת השם

עורך הגיליון

מרדכי ברוך גייגר

בן זיה"ג ר' מנחם מענדל גייגר שליט"א
אימייל s963096@gmail.com להערות ותגובות 053-4199289
"נותן דוארין ישישורים ב'קול' ה'שון, היינו-3-3-3-10-2-1036171111: שמי ודתי נפשינו"

עורך ומתמלל שיחות תורניות, שמועסין בהלכה ובאגדה,
סיפורי צדיקים והסטוריה שסופרו ע"י חסידים ואנשי מעשה וכדומה
: צרו קשר בפלא': 053-4199-289, או בדוא"ל : s963096@gmail.com

ענבי הגפן בענבי הגפן דבר נאה ומתקבל

ברכת מזל טוב

לידידנו המאיר פנים לזולת

הר"ר קלמן וייס הי"ו

לרגל שמחת אירוסי הבת למז"ט ובשעטו"מ

עב"ג הבה"ח נעים זמירות בחדסד עליון

כמר חיים הרשטיק ני"ו

בן הרה"ח ר' יעקב דוד הי"ו

יה"ר שמשמחה זו יושפע לכם שפע שמחות ורב

טוב ואך ששון ושמחה יישמע באהליכם תמיד